

האותיות הללו, אותם שנקראים
מישרים. והאותיות הללו הם
כתרים גנוזים בתוך העולם הפא,
וכלם נביעה אחר נביעה תוף
המשבחה בחקיקת הסודות של
השמות הקדושים, בחקיקת זכר
ונקבה להספים יחד, שהרי אין
ככל האותיות הספמה אלו עם
אלו להיות זה עם זה, פרט לאלו.
עוד מישרים, אלו יה, שאהבתם
לו, והם הספמת הכל, ובכרזון
אחד לו. ועל זה משכני לגביך,
להיות עמך, שהרי האותיות
הקדושות העליונות הן יה.
מתחבר עמהם ו', והוא השם
הקדוש העליון. ה' שיושבת
תחתיו, ואין לה מעצמה פלום,
תשוקתה לעלות אליו, להתחבר
עמו. ואין עולה אלא ברשות,
והיא אומרת משכני, להיות עמך
בחבור אחד.

הביאני המלך חדריו, והתקין
אותי בכל מיני תקונים, בלפי
עליון, כדי להיות אצלך. ועל זה
נגילה ונשמחה בך, אני וכל
תקוני, כשאהיה אצלך בחבור
אחד.

נזכרה דרך, כמו שנאמר, נרוה
לכל אחד ואחד, ונשמח אותם
מאותו היין שמשמח את הכל,
ולא נפסיק מלשמח אותם, שהרי
מישרים אהבוך. ולא יפסיקו
לתת לך, הואיל והם אהבוך, לתת
לך, ולהריק בך, ולהאיר לך.

אמר רבי שמעון, אם נוח לפני
מר, הרי כתוב (תהלים טז) אפה
כוננת מישרים. אם הם יה, מי
יכול לתקן אותם פרט לעתיק כל
העתיקים שאינו ידוע פלל,
וההוא שלא נודע, טמיר וגנוז,
לא נקרא אפה, ואיך אמר וכתוב
אפה כוננת מישרים?

אמר לו, הרי נתבאר שאין דיוקן
לאותיות בהתגלמות שלהם, עד

מישרים. ואלין אתון, כתרין גניזין גו עלמא
דאתי אינון. וכולהו נביעו בתר נביעו גו
מחשבה, בגליפו דרזין דשמחן קדישין,
בגליפו דכר ונוקבא, לאסתפמא פחדא, דהא
לית בכל אתון אספמותא אלין באלין למהוי
דא בדא, בר אלין.

הו. מישרים, אלין י"ה, דרחימו דלהון לגבי
ו, ואינון אספמותא דכלא, וברעותא
חדא לגבי ו. ועל דא, משכני לגביך, למהוי
עמך, דהא אתון קדישין עילאין אינון י"ה,
אתחבר עמהון ו', ואיהו שמא קדישא עילאה.
ה' דיתבא תחותיה, ולית לה מגרמה פלום,
תיאובתה דידה לסלקא לגביה, לאתחברא
בהדיה, ולא סלקא אלא ברשו, ואיהי אומרת
משכני, למהוי בהדך בחיבורא חדא.

הביאני המלך חדריו, ואתקין לי בכל זיני
תיקונין, בשפירו עילאה, בגין למהוי
לגבך. ועל דא נגילה ונשמחה בך, אנא וכל
תיקוני, פד אהא לגבך בחיבורא חדא.

נזכרה דודך, פמה דאיתמר, נרווי לכל חד
וחד, ונחדי לון מההוא יין דחדי
כולא, ולא נפסוק מלמחדי לון, דהא מישרים
אהבוך. ולא יפסקון למיתן לך, הואיל והם
אהבוך, למיתן לך, ולארקא בך, ולאנהרא
לך.

אמר רבי שמעון, אי ניחא קמי דמר, הא
כתיב, אפה כוננת מישרים. אי אינון
י"ה, מאן יכיל לאתתקנא לון, בר עתיקא דכל
עתיקין, דלא ידיע פלל, וההוא דלא אתידיע,
טמיר וגניז, לא אקרי אפה, והיכי קאמר וכתוב
אפה כוננת מישרים.

אמר ליה, הא אתמר דלית דיוקנא לאתון
בגלימו דלהון, עד דנפקי לבר, פיון